

MORIR PER VIURE

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

La mort és una realitat quotidiana, que ens afecta més o menys segons la relació que tenim amb la persona que mor. Quan la toquem de prop, quan es tracta de la pèrdua d'un ésser estimat, un familiar, un amic, ho sentim profundament, la seva mort deixa un buit, mor una part de la nostra vida, i contradiu l'instint de viure que hi ha en tot ésser humà, aquest sentiment humà ens afecta tots, tant creients com no creients. Alhora hi ha també des de sempre el pressentiment de la realitat de la vida més enllà de la mort, expressada en diverses formes a través de la història, en creences molt diverses, a través del temps i les cultures. Ja en l'Antic Testament trobem molts indicis de la fe en la vida després de la mort. Job, en el moment màxim del seu sofriment és capaç de dir: «Jo sé que el meu redemptor viu i que el darrer dia ressuscitaré i jo mateix veuré Déu, salvador meu, els meus ulls el contemplaran». És veritat que la possibilitat de la vida més enllà de la mort no és demostrable, però tampoc es pot negar. Com tantes altres coses en la vida que no són demostrables.

Jesús ve a confirmar i a donar plenitud a les intuïcions i a les aspiracions del cor humà, amb a seva mort ha estat el primer que ha travessat la mort. L'alè de vida que Déu va infondre en el primer home no es podia extingir amb la mort. «El meu cos i el meu cor es desfaran, diu el salmista, però Déu serà la meva possessió». El nostre cos ha de morir, però la nostra Vida no pot morir. En l'Evangeli d'avui Jesús dona una resposta contundent a la pregunta capciosa del saduceu: «Déu no és Déu de morts sinó de vius, perquè per Ell tots viuen». Jesús ha volgut participar de la vida humana i donar-li tot el valor; i nosaltres vivim i expressem la nostra fe en la nostra realitat actual, però «si només és per aquesta vida que he posat en Déu la confiança, diu sant Pau, soc el més desgraciat de tots els homes» (1Co 15,19). I també: «Déu ens ha estimat amb un amor tan gran, que ens ha donat la vida juntament amb Crist, és per gràcia que hem estat salvats! Déu ens ha ressuscitat amb Ell. Això no ve de vosaltres, és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, som obra seva. Déu ens ha creat en Jesucrist» (Ef 2,4).

La vida més enllà de la mort no és simplement la continuació de la vida actual, és la realització de la promesa de Déu feta realitat en Jesús. Tots som creats per participar de la seva resurrecció. Potser la imatge menys adequada de percebre la mort és veure-la com un despertar a una altra vida, un néixer a una altra realitat, però se segueix essent un mateix. En morir, emergeix la nostra identitat més profunda, el que des de sempre estem destinats a ser: som u en Déu, u en el tot. Per altra part, el cos no és simplement el vestit o la presó de la persona: és la persona mateixa en la seva finitud històrica. La mort no destrueix la vida, tan sols la transforma. Ja ara som fills estimats de Déu, ja ara participem de la seva resurrecció: «mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare, Déu ens anomena fills seus i ho som! Estimats, ara som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat allò que serem. Sabem que quan es manifestarà serem semblants a Ell perquè el veurem tal com és» (1Jn 3,1).